

גמ"ר 12232/01/20 - מדינת ישראל נגד סלאח סעאידה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה
גמ"ר 12232-01-20 מדינת ישראל נ'
סעאידה
לפני כבוד השופט אלכס אחר
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י בא כוחה עו"ד דורית לוי פרנק
נגד
הנאשם
סלאח סעאידה
ע"י בא כוחו עו"ד סלימאן סעאידה

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הודה והורשע בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, לאחר שחזר בו מכפירתו, וזאת טרם שמיעת הראיות.

כעולה מעובדות כתב האישום, בתאריך 16.02.18 שעה 10:02 או סמוך לכך, נהג הנאשם ברכב משא מערבל בטון מסוג מרצדס מספר רישוי 37-614-55 (להלן: "המשאית") ברחוב חטיבת גולני בחדרה מכיוון כללי מערב והתכוון לפנות ימינה לרחוב ירושלים.

בהגיע הנאשם לצומת המרומזר עם רחוב ירושלים נעצר הנאשם בנתיב הימני בצומת כשהאור ברמזור בכיוון נסיעתו אדום.

ברחוב ירושלים, בסמוך לצומת בכיוון נסיעת הנאשם, קיים מעבר חצייה מרומזר המסומן על הכביש ובצידו הימני קיימת מדרכה. באותה עת, צעדה על המדרכה והתקרבה למעבר החציה, הגב' לודמילה קאושינסקי ילידת 1952.

לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם התחלף לירוק, החל הנאשם בנסיעה מבלי שהבחין במנוחה. כעבור שניה התחלף לירוק גם האור ברמזור הולכי הרגל בכיוון הליכת המנוחה והיא החלה לחצות את הכביש במעבר החצייה.

הנאשם לא הבחין במנוחה ששהתה בכביש 2.3 שניות, פנה ימינה לרחוב ירושלים והמשיך בנסיעה רצופה תוך שהוא פוגע במנוחה עם חזית המשאית, מפילה לכביש ועולה על גופה עם גלגליה הקדמיים של המשאית.

הנאשם חש שהמשאית עלתה על משהו, נעצר במקום וירד מהמשאית. לבקשת אחרים, הזיז את המשאית וכך עלה על המנוחה פעם נוספת עם גלגליה האחוריים של המשאית תוך שהוא גורר אותה למרחק של כ-12 מטר.

כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוחה פגיעות קשות עד אובדן צלם אנוש ומותה נקבע במקום.

התאונה ומותה של המנוחה נגרמו בשל נהיגתו הרשלנית של הנאשם אשר התבטאה בכך שלא היה ער למתרחש בדרך כיוון נסיעתו לרבות המתרחש על המדרכה בצדי הכביש, לא הבחין במנוחה עובר לתאונה, נהג ברשלנות ובחוסר זהירות ולא נתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר החצייה.

הנאשם כאמור חזר בו מכפירתו, הודה והורשע בעבירות **גרימת מוות ברשלנות** - סעיפים 64+40 לפקודת התעבורה (נח) תשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"), **אי מתן זכות קדימה** - עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה (נח) תשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות").

בתאריך 20.05.21 הודה הנאשם במיוחס לו והורשע. לבקשת בא כוחו, הופנה עניינו של הנאשם לשירות המבחן לשם קבלת תסקיר בעניינו וכן לממונה על עבודות השירות שיבחן את כשירות הנאשם לביצוע עבודות שירות ככל שכך יוחלט.

ביום 09.11.21 התייצב הנאשם בפני הממונה על עבודות השירות וזאת לצורך עריכת ראיון התאמה והשמה ונמצא כשיר לנשיאת עונש המאסר בעבודות שירות. הומלץ כי העבודות יבוצעו במשטרת עפולה.

בתאריך 24.11.21 הוגש תסקיר שירות המבחן ממנו עולה כי הנאשם, בן 28, נשוי ללא ילדים, סיים 12 שנ"ל וכעת עובד כמאבטח.

הנאשם ואשתו חוו לאחרונה אובדן הריון בשלבים מתקדמים כאשר הנאשם מאשים עצמו באובדן זה ומרגיש שזהו עונש שהוא מקבל על העוול שגרם למנוחה ולמשפחתה.

בהתייחס לנסיבות התאונה מסר שלא נקט בצעדי זהירות ולא הבחין במנוחה, שירות המבחן התרשם שהנאשם לוקח אחריות על התאונה ומרגיש כאב, אשמה וחרטה. הנאשם מסר לשירות המבחן כי לאחר התאונה פנה לטיפול פסיכולוגי ונטל טיפול תרופתי.

לנאשם הרשעה פלילית בגין עבירה משנת 2013 אותה ביצע בשירותו הצבאי, בהיותו חייל סדיר בשלה הוטלו עליו 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס וכן 16 הרשעות בתחום התעבורה המשקפות התייחסות מקלה לחוקי התנועה.

שירות המבחן התרשם שהנאשם אדם אחראי ורציני המתנהל באופן נורמטיבי אך נוהג באופן אימפולסיבי. לאור חומרת העבירות ותוצאתן הטרגית מחד ונתוני הנאשם מאידך ומתוך דאגה לשיקום הנאשם, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מאסר לתקופה המקסימלית הניתנת לנשיאה בעבודות שירות, לצד צו מבחן לתקופה של 18 חודשים, בו ישולב הנאשם בקבוצה טיפולית.

טיעוני הצדדים לעונש:

ביום 30.11.21 טענו הצדדים לעונש.

בנה של המנוחה סיפר שהטרגדיה פקדה אותם מעט לפני חגיגת בר המצווה של בנו שהיה קשור מאוד למנוחה וכי מאז התאונה השתנו חייהם. הוא הוסיף כי למנוחה לא היה כל סיכוי מול המשאית ולכן, על מנת להרתיע נהגים אחרים ביקש להטיל על הנאשם עונש חמור ככל שניתן.

מטעם המאשימה הוגשו טיעונים בכתב (ת/1). בטיעוניה טענה המאשימה שרמת הרשלנות של הנאשם בינונית ואין המדובר ברשלנות רגעית או בהיסח הדעת שכן הנאשם לא הבחין במנוחה הולכת במדרכה, עומדת על המדרכה טרם החצייה, וגם לא כשהחלה לחצות. יודגש שעל הנאשם אחריות מוגברת בהיותו נוהג ברכב כבד ששדה הראיה שלו מוגבל, זאת במיוחד בעת שהוא מבקש לפנות ימינה במקום בו גם הרמזור של הולכי הרגל מתחלף לירוק באותה העת. התאונה הקשה פגעה בערך של קדושת החיים וגבתה את חייה של המנוחה.

לאור היותן של תאונות הדרכים "מכת מדינה" ביקשה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם שבין 8-18 חודשי מאסר בפועל ובין 8-18 שנות פסילה.

לאור הרשעותיו הקודמות של הנאשם (ת/2, ת/3) ועל אף המלצת שירות המבחן המהווה המלצה בלבד, ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף האמצעי של המתחם, פסילה לתקופה ארוכה, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי, קנס משמעותי ופיצוי משמעותי.

בטיעונו, ב"כ הנאשם התייחס לחלוף הזמן ממועד התאונה ועד להגשת כתב האישום, תקופה של שנתיים, במהלכה חי הנאשם באי וודאות. עוד הפנה להודאתו של הנאשם וללקיחת האחריות מצידו בטרם נשמעו הראיות כך שלמעשה, חסך מזמנם של בית המשפט והצדדים.

ב"כ הנאשם ביקש מבית המשפט לקבוע שהנאשם נהג ברשלנות נמוכה, הנאשם החל בנסיעה לאחר עצירה מוחלטת ברמזור ולא נהג במהירות.

הסנגור ביקש מבית המשפט לאמץ את המלצות התסקיר וטען שגם הנאשם ספג נזק רב בעקבות התאונה, הן מבחינה נפשית והן מבחינה כלכלית לאחר שנאלץ לעזוב את מקום עבודתו והועסק בעבודות מזדמנות.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה רלוונטית בהן הסכימה המאשימה למתחם ענישה נמוך יותר וביקש לקבוע מתחם ענישה שבין 3-12 חודשי מאסר בפועל ובין 3-8 שנות פסילה.

לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות העובדה ששירת שירות צבאי מלא על אף שלא היה מחויב בכך, ביקש למקם את הנאשם בתחתית המתחם ולהטיל עליו עונש מאסר בפועל שניתן יהיה לשאתו בעבודות שירות לצד תקופת הפסילה המינימלית הקבועה בחוק. עוד ביקש הסנגור מבית המשפט להימנע מהטלת קנס ופיצוי לאור מצבו הכלכלי של הנאשם ולאור כך שמשפחת המנוחה כבר פתחה בהליך אזרחי.

לבסוף התייחס להרשעותיו הקודמות של הנאשם ולכך שהרשעתו האחרונה הייתה משנת 2015 ומאז לא הורשע הנאשם בעבירות פליליות. עוד טען שמשום שהנאשם היה נהג מקצועי הרשעותיו התעבורתיות, הטכניות ברובן, אינן מהוות עבר מכביד.

הנאשם ביקש סליחה על מעשיו ממשפחת המנוחה ושיתף שהוא סובל מהתאונה עד היום.

דין והכרעה:

תיקון 113 לחוק העונשין, עיגן את הבניית שיקול הדעת השיפוטי והעניק מעמד בכורה לעיקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לתיקון לחוק, על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם. לשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט' לחוק העונשין.

לכשייקבע מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים, בתוך המתחם, אשר יוטל על הנאשם וזאת בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40יא' לחוק.

בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור לפי סעיפים 40ד' ו-40ה' לחוק.

בענייננו, בעבירות תעבורה ככלל, ובעבירות של גרם מוות ברשלנות בפרט, הערך המוגן הינו שמירה על קדושת החיים, וכן מתן תחושת בטחון למשתמשי הדרך. בעניין זה, ראו דבריו של כב' השופט, אברהם אליקים, סגן נשיא, בבית משפט המחוזי בחיפה בגזר דין שניתן בת"פ 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת** [ניתן ביום 14.9.16, פורסם בנבו] וכן ההפניות לפסיקה הרלוונטית.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם היינו, גרימת מוות ברשלנות, צריכה לשקף ולתת ביטוי לקדושת חיי אדם אשר על לא עוול בכפו קיפח את חייו (ע"פ 287/13 **פלונית נ' מ"י** [ניתן ביום 16.6.13, פורסם בנבו]) וכי אמת המידה המרכזית לגזירת הדין היא מידת הרשלנות המיוחסת לנאשם, אשר בעטיה נגרמה התאונה, שהובילה בסופו של דבר לקיפוח חיי אדם (ראו בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מ"י**, תק-על 2009(4), 3475).

בענייננו, אני קובע כי דרגת רשלנותו של הנאשם הייתה ברף הבינוני. הנאשם נהג בחוסר זהירות, לא הסתכל במראות דרכן יכול היה להבחין במנוחה והחל בנסיעה בטרם סיימה המנוחה לחצות את הכביש. בשל כך, פגע הנאשם במנוחה, דרס אותה וגרם למותה המידי. מנגד, הנאשם לא ביצע עבירות חמורות נוספות, לא חצה רמזור אדום, לא נסע במהירות, לא נהג תחת השפעה זו או אחרת וכו' ולכן כאמור ובהתאם לטיעוני המאשימה, דרגת הרשלנות בינונית.

בפסיקה נקבע לא אחת כי נוכח הקטל המשתולל בדרכים, אין מנוס מלהעדיף את גורם ההרתעה בענישה והגנה על האינטרס הציבורי על שלום הציבור, על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם וגם אם מדובר בנאשם שעד למועד ביצוע העבירה והרשעתו בה ניהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין (ר' עניין זובידאת) וכל זאת באין גורם מניעה אחר.

עיון בפסיקה אליה הפנו הצדדים מגלה כי בתי המשפט הן השלום והן המחוזי כערכאת ערעור, קבעו מתחם עונש הולם למעשי העבירות בהן הורשע הנאשם בין 6 חודשי מאסר בפועל, שיכול ויבוצעו בעבודות שירות, לבין 24 חודשי מאסר בפועל ותקופת פסילה בין 6 שנים ל- 16 שנים.

למתחם ענישה הכולל מאסר בפועל לביצוע בעבודות שירות הסכימה המאשימה גם במקרים חמורים יותר.

בעפ"ת (חיפה) 14096-12-14 הנאשם, בעל עבר פלילי ותעבורתי, נהג בפסילה וללא רישיון כלל, עקף רכב, חצה מחסום רכבת והתנגש בקטר רכבת תוך שהוא גורם למותם של שניים, בגמ"ר 3950-12-11 הנאשם נהג בשטח עירוני במהירות מופרזת, פגע ברוכב אופניים וגרם למותו.

גם בהליכים שנשמעו בפניי, הגיעה המאשימה להסדרי טיעון שכוללים עבודות שרות עם נאשמים שגרמו למותו של אדם תוך שביצעו עבירות חמורות בהרבה, דוגמת נהיגה במהירות מופרזת וחציית רמזור באור אדום, תוך שהיא מבקשת לקבוע שרף הרשלנות בהם קל (ר' למשל גמ"ר 3158-05-16).

בנסיבות אלה, אני דוחה את בקשת המאשימה לקבוע שמאסר בפועל בעבודות שרות אינן יכולות להיות חלק מהמתחם במקרה זה.

אין מקרה אחד זהה למשנהו, אך משהורשע אדם בעבירה של גרימת תאונת דרכים אשר בצידה תוצאה קטלנית - מותו של אדם, על בתי המשפט ליתן לכך ביטוי עונשי מוחשי. עם זאת, הרתעת הציבור אינה חזות הכול ו"יש לשקול כל מקרה על פי נסיבותיו המיוחדות ונסיבותיו האישיות של הנאשם כאינדיבידואל ולאנן בצורה ראויה ביניהן לבין מדיניות הענישה האמורה" (עפ"ת (חי') 1267-05-16 חיזגילוב נ' מ"י [ניתן ביום 29.6.16 [פורסם בנבו]).

לאור האמור, אני קובע את מתחם העונש ההולם בין 6 ל-16 חודשי מאסר בפועל, שיכול ויבוצעו בעבודות שירות, ופסילה בפועל לתקופה של בין 3 שנים (עונש המינימום לעבירת גרם מוות ברשלנות) ל- 14 שנים.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - סעיף 40יא לחוק העונשין:

על שיקולי ענישה, עמד בהרחבה כב' בית המשפט העליון בע"פ 11699/05 סרפו נ' מ"י (23/6/08):

"מלאכת גזירת הדין קשה ומורכבת היא. היא מצריכה עריכת איזון עדין ורגיש בין שיקולי הענישה השונים, ובין נתוניו של הנאשם הקונקרטי והנסיבות שבהן נעברה העבירה, לבין שיקולי מדיניות מגוונים והצורך בהתוויית מדיניות עונשית ברורה שיש בה כדי לקדם ערכים חברתיים. מטבע הדברים, זהו אינו מדע מדויק, שהרי אין מקרה אחד זהה למשנהו, אין נאשם דומה לחברו וגם אם ניתן לעיתים להצביע על דמיון או קרבת-מה בין נסיבותיו של מקרה פלוני למקרה אלמוני, הרי שתמיד ימצא ייחוד ושוני בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה ובאופן שבו ראוי ליישם את השיקולים השונים על עניינו של אותו נאשם העומד בפני בית המשפט. בסופו של יום, וזאת אין לשכוח, גזירת העונש נעשית למידותיו של הנאשם הספציפי. עמד על הדברים בבהירות רבה, כדרכו, השופט (כתוארו אז) א' ברק בפרשה קודמת:

"ביסוד הענישה אינו עומד שיקול אחד ויחיד, אלא מכלול של שיקולים. במלאכת הענישה בכל מקרה ומקרה חייב השופט למצוא את המשקל הראוי שיש להעניק לכל אחד מהשיקולים הנזכרים, תוך שהוא מודע לכך כי לעיתים קרובות שיקול אחד בא על חשבון של שיקול אחר. מכאן, שהעונש אשר מוטל בסופו של דבר על הנאשם, אינו אלא תוצאה "משוקללת" - אם תרצה פשרה - של השיקולים השונים שיש להביאם בחשבון. מלאכת "שקלול" זו אינה מלאכה מדעית, אך היא אף אינה מלאכה שרירותית. היא ענין שבשיקול דעת, הנעשה על הרקע הכללי והאינדיבידואלי, במסגרת המדיניות העונשית הכללית כפי שהיא מתבצעת על-ידי בתי-המשפט" (ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)).

הנאשם בן 28, נשוי ומועסק בעבודות מזדמנות. נטען כי בעקבות התאונה איבד הנאשם את עבודתו ומצבו הכלכלי התדרדר אך לא הוצגו בעניין זה אסמכתאות.

כפי שהתרשם שירות המבחן, הנאשם מתפקד באופן נורמטיבי וחיובי, אך לחובת הנאשם, הנוהג משנת 2011, 16 הרשעות תעבורה לרבות נהיגה במהירות בלתי סבירה לתנאי הדרך, התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בחוסר זהירות וסטייה מנתיב הנסיעה. עובדה זו יש בה כדי להעיד על נהיגתו המסוכנת של הנאשם.

הנאשם חסך מזמנו של בית המשפט ומזמנם של העדים, לקח אחריות על מעשיו והודה בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. מצאתי כי דבריו של הנאשם כנים, אמתיים והוא אכן חווה את האירוע הטרגי באופן יום יומי, כפי שמתבטא בתסקיר.

לכך יש להוסיף כי הנאשם שירת שירות צבאי על אף שבשל דתו לא היה חייב ויש לזקוף זאת לזכותו.

מאז התאונה חלפו כמעט ארבע שנים כאשר פרק הזמן הרב שחלף לא נגרם באשמת הנאשם וגם נתון זה יש לקחת בחשבון. בנוסף, כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר התאונה ויש בו כדי להקל בתקופת הפסילה שתוטל על הנאשם (עפ"ת (חי') 30937-01-13 לילי מץ נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 03.05.13, פורסם בנבו]).

בעת קביעת העונש המתאים, בתוך מתחם הענישה, יש לקחת בחשבון ולבדוק האם במקרה הקונקרטי הטלת מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, גם אם מדובר בתקופה קצרה, יהיה בה כדי לקבוע שהנזק עולה על התועלת, בייחוד כאשר עסקין בנאשמים נעדרי דפוס עברייני מובהק.

דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (להלן: "ועדת דורנר"), התייחס לעניין זה ומסקנתו מצדיקה בחינה מחודשת של שיקולי הענישה ככלל ובמיוחד בעבירות שעניינן ברשלנות, (ר' עניין חיזגילוב). בעניין זה מצאתי להפנות לדברים שנכתבו בע"פ 41013-04-13 מיכל כרמון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]:

"הערתי הראשונה היא כי לטעמי בעבירות של רשלנות, גם כשתוצאתן חמורה, יש לצמצם בשימוש בעונש המאסר, עונש שיש לשמרו לנאשמים בעלי דפוסי התנהגות עבריינים מובהקים. לכן סבור אני כי בעבירות רשלנות ככלל, יש לגזור עונשי מאסר במקרים בהם

מדובר בנאשם בעל עבר פלילי, או במקרים של רשלנות חמורה, או במקרים בהן הייתה הרשלנות על רקע של ניסיון להעצים רווח כלכלי... במקרה בו ניצבת בפנינו נאשם ללא עבר פלילי שרשלנותה באה לידי ביטוי בטעות של שיקול דעת שמשכה כהרף עיין סבור אזי יש לצמצם את השימוש בעונש המאסר שאין לו תכלית של ממש ופגיעתו בנאשם אינה מידתית ביחס לתועלת החברתית שבענישה. הערתי השניה מתייחסת לרכיב "הרתעת הרבים" שבמסגרת הנתונים הנשקלים לעניין ענישה. חברתי עמדה על הקושי שביישום מונח זה והחלטו בכל מקרה ומקרה, ובמיוחד במקרה שבפנינו. שותף אני להערותיה. בכל מקרה נראה כי בעבירות תעבורה, לרבות אלו שתוצאתן קטלנית, דווקא פסילת רישיון נהיגה לתקופה ממושכת תשיג את תכליות הענישה, הן בדרך של הגנת הציבור מפני הנהג הרשלן והן בדרך של הרתעת הרבים מפני נהיגה רשלנית."

כפי שצוין בתסקיר שירות המבחן, הנאשם נעדר דפוסי התנהגות עברייניים ושומר על אורח חיים נורמטיבי ואחראי. דומני, ששליחתו בעת הזו אל מאחורי סורג ובריח, מקום בו ייחשף לתרבות עבריינית, איננה רצויה וכי אף אינטרס הציבור תומך בשיקומו של הנאשם על ידי ביצוע עבודות שירות באופן שיוכל לתקן דרכיו, ולהיות אזרח שומר חוק.

אל מול נסיבותיו של הנאשם, יש להתחשב בפגיעה במנוחה ובבני משפחתה. ככל שהנאשם חווה ויחווה פגיעה, לא ניתן להשוות פגיעה זו למול הפגיעה שספגה המנוחה ומשפחתה, פגיעה בלתי הפיכה כאשר שום שיקום או טיפול לא ישיבו את המנוחה לחיק משפחתה. עם זאת, גם מאסר בפועל שיוטל על הנאשם לא ישיבה.

לאחר שנאמר כל זאת, לא ניתן להתעלם כי בענייננו המליץ גם שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות ולהעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה וחצי. בנסיבות אלה, סבורני ששליחת הנאשם אל מאחורי סורג ובריח לא יענו על תכלית הענישה ואינטרס הציבור וודאי שלא ישיבו את המנוחה לחייה ולמשפחתה. דווקא שלילת רישיונו של הנאשם לתקופה ממושכת היא זו אשר תיתן מענה לשיקול הרתעת הרבים וכן להגנה על הציבור מפני הסיכון הנשקף מנהיגת הנאשם (בעניין זה ר' עפ"ג 40674-11-14 **עבד עלי נ' פרקליטות מחוז חיפה** (01.02.18)).

אם כן, שיקול דעתו של בית המשפט בעת קביעת העונש הראוי, לעבירות בהן הורשע הנאשם מורכב ממערכת שיקולים רחבה. מערכת השיקולים לוקחת בחשבון את תוצאות התאונה ונסיבותיה, את נסיבותיו של הנאשם, עמדת שירות המבחן, שמתייחסת בין היתר גם לסיכויי השיקום של הנאשם ואת האינטרס החברתי שבענישה.

שמעתי את טיעוני הצדדים וסקלתי בכובד ראש את נימוקיהם. לאחר שנתתי את דעתי לעמדת שירות המבחן, באתי לכלל מסקנה כי יש לגזור את עונשו של הנאשם במרכזו של מתחם העונש ההולם אך קרוב יותר לרף התחתון.

חשוב לציין שלא נעלמו מעיני תוצאות התאונה. המנוחה קיפחה את חייה עת חצתה את הצומת ברמזור ירוק, במעבר חצייה, וסבורני כי תוצאה עגומה זו יכולה הייתה להימנע לולא אותה רשלנות רגעית של הנאשם. הנאשם יאלץ להתמודד מידי יום ביומו, במשך כל חייו, עם תוצאות אירוע זה, כמו גם משפחתה של המנוחה אשר איבדה את יקירתה. בנסיבות

אלה, אני דוחה מכל וכל את הבקשה להימנע מהטלת פיצוי לטובת משפחת המנוחה. מובן כי הפיצוי העיקרי יינתן בהליך אזרחי, אך מטרת הפיצוי איננה הטבת מצבה של משפחת המנוחה, ששום סכום לא יחזיר אליה את המנוחה, אלא שעל הנאשם שנהג בחוסר אחריות לשאת באחריות למעשיו גם מהבחינה הכספית.

משנאמר כל זאת, ולאחר שנשקלו כל השיקולים הרלוונטיים אשר צוינו לעיל, באתי לכלל מסקנה כי במקרה זה יש למקם את הנאשם במרכז המתחם אך קרוב יותר לתחתיתו באופן שיאפשר נשיאת המאסר בעבודות שירות, תוך עריכת איזון בין רכיבי הענישה השונים כך שתוטל פסילה לתקופה ארוכה יותר, ועל כן אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 9 חודשים אשר יבוצע בעבודות שירות במשטרת עפולה.

הנאשם יתייצב לתחילת ביצוע עבודות השירות במועד אליו יוזמן וזאת לאור העובדה שהמועד שנקבע בחוות הדעת שהוגשה לתיק בית המשפט חלף לו זה מכבר. במועד אליו יוזמן יתייצב הנאשם בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות (יחידת ברקאי - עבודות שירות - שלוחת צפון - סמוך לבית סוהר מגידו) וזאת לצורך קליטתו.

באחריות ב"כ הנאשם לתאם עבור מרשו מועד לצורך ההתייצבות בפני הממונה על עבודות השירות. מוסבר לנאשם כי במידה ולא יקיים את עבודות השירות כהלכה או במידה ויפתח נגדו תיק נוסף כלשהו בעת ביצוע עבודות השירות יכול ותוגש בקשה להפקעת עבודות השירות ובמקרה שכזה הוא עלול לרצות את יתרת המאסר בפועל.

2. מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים שלא יעבור תוך 3 שנים מהיום על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ו/או גרימת מוות ברשלנות (סעיף 67 לפקודת התעבורה וסעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה).

3. אני פוסל את הנאשם מלנהוג ו/או מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים. מתקופה זו תנוכה תקופת הפסילה המנהלית שרוצתה זה מכבר ותקופת הפסילה תחושב מיום 03.05.21 וזאת ללא צורך בהפקדת רישיון ו/או תצהיר.

4. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותן עבירות שעליהן הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 ויורשע בגינה.

5. מוטל בזאת צו מבחן למשך 18 חודשים אשר יפוקח בידי שירות המבחן, במסגרתו ישולב הנאשם בטיפול מתאים, על פי צרכיו ובמסגרת שתיקבע ע"י שירות המבחן.

הוסבר לנאשם כי ככל שלא יקיים את תנאי הצו, יכול ותוגש בקשה להפקעתו ועניינו יובא לבית המשפט לצורך דיון מחודש ברכיבי הענישה של גזר הדין.

6. פיצוי בסך 10,000 ₪ אשר יועבר למשפחתה של המנוחה.

סכום הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 10.6.22 ויועבר באמצעות מזכירות בית המשפט למי מבני משפחתה של המנוחה אשר פרטיו ימסרו מבעוד מועד ע"י המאשימה.

בנסיבות העניין איני מטיל על הנאשם קנס כספי כלשהו.

המזכירות תמציא העתק מגזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות וכך ייעשה גם ב"כ הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ד' שבט תשפ"ב, 06 ינואר 2022, במעמד הנוכחים.